

[Socialministeren]

hjelpsmodtagere, der er på kontanthjælp ud over 3 måneder.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Grove):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

7) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 44:

Forslag til folketingsbeslutning om lejeværdi af boliginteressentskaber.

Af Pernille Sams (KF) m.fl.
(Fremsat 14/12 93).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling**Skatteministeren (Stavad):**

Spørgsmålet om fastsættelse af lejeværdien af egen bolig for deltagere i et boliginteressentskab har affødt en livlig diskussion rundt om i landet, kan man godt sige, ikke mindst i Århusområdet. Så vidt jeg kan se, er det på den baggrund, Det Konservative Folkeparti har fremsat dette beslutningsforslag om, at lejeværdien i disse tilfælde beregnes som 2 pct. af vurderingen for at ligestille boliginteressentskaber med ejerlejligheder.

Jeg vil godt allerede her slå fast, at regeringen ikke kan støtte forslaget, og det vil jeg kort forsøge at begrunde. Jeg går ud fra, at det er 2 pct. af den nuværende offentlige vurdering for den enkelte ejendom, som forslagsstillerne har i tankerne. Forslaget vil således i realiteten betyde en begunstiggelse af boligfællesskaber i forhold til ejerlejligheder. Lejeværdien i disse boligkollektiver vil nemlig i så fald blive ekstraordinært lav. Det skyldes, at den offentlige

vurdering af disse boliginteressentskaber er lavere end for en tilsvarende ejendom, som er udstykket i ejerlejligheder.

De ejendomme, som ejes af boliginteressentskaber, må simpelt hen ikke udstykkes i ejerlejligheder. Det vil derfor ikke føre til noget rimeligt resultat blot med et snuptag at inddrage disse boliginteressentskaber under ligningslovens procentregler. En lejlighed i en ejendom, der ejes af et boliginteressentskab, kan ikke direkte sammenlignes med en ejerlejlighed. Til forskel fra ejerlejligheden ejer den enkelte deltager i et boliginteressentskab ikke en bestemt bolig, men derimod kun en ideel andel af ejendommen, som giver ret til at bo i en af lejlighederne.

Som jeg tidligere har meddelt Folketinget, skal lejeværdien i disse boliginteressentskaber fastsættes efter et skøn over, hvad den pågældende bolig vil kunne indbringe ved udlejning til uafhængig tredjemand. Som også meddelt Folketinget skal dette skøn i de områder, hvor der er nedsat et huslejenævn, tage udgangspunkt i den såkaldte omkostningsbestemte leje.

Yderligere skal det nævnes, at boligministeren har nedsat et udvalg, hvor også Skatteministeriet er repræsenteret, som skal kortlægge og vurdere de problemer, der kan opstå for boligøgende, der investerer i boligfællesskaber. Udvalget forventes at blive færdig med sit arbejde i løbet af første halvår af 1994, og derefter vil regeringen tage stilling til, om der er behov for at se på lejeværdireglerne for boliginteressentskaber m.v.

På den baggrund kan jeg som nævnt på regeringens vegne meddele, at vi ikke kan støtte beslutningsforslaget.

Anne-Marie Meldgaard (S):

Problemstillingen om fastsættelse af lejeværdi af egen bolig i boligfællesskaber har været et af de varmeste emner i efterårets og vinterens debatter. Det er forståeligt nok, idet en gruppe mennesker i god tro har købt egen bolig – desværre nok på falske forudsætninger, men det er ikke lovgivningens skyld. Ansvar for må placeres andetsteds; hvor kan den enkelte jo selv vurdere.

Det er selvfølgelig altid sundt med debat, når der opstår tvivl om borgernes retssikkerhed – som her vedrørende beregningen af leje-

[Anne-Marie Meldgaard]

værdi af boliginteressentskaber – men jeg føler, at det er fuldstændig ude af takt med udviklingen, at fru Pernille Sams på De Konservatives vegne på nuværende tidspunkt fremsætter dette beslutningsforslag. For mig ser det ud som et spørgsmål om at score nogle billige point hos vælgerne i Århus Amt.

Som valgt i Århus kunne jeg måske også være fristet af det, men fru Pernille Sams ved lige så godt som jeg, at boligministeren i oktober 1993 nedsatte en arbejdsgruppe vedrørende boligfællesskaber. Arbejdsgruppen har til opgave at kortlægge og vurdere de problemer, der kan opstå for boligsøgende, der investerer i boliginteressentskaber, boligkommanditselskaber og andre boligfællesskaber, som ikke direkte er nævnt i lov om andelsboligforeninger og andre boligfællesskaber. Det er primært arbejdsgruppens opgave at anskue problemerne ud fra en boligretlig synsvinkel. Endvidere er opgaven at pege på løsningsmuligheder og at udarbejde udkast til sådanne regelændringer, som eventuelt er påkrævet.

På den baggrund kan vi i Socialdemokratiet ikke støtte De Konservatives beslutningsforslag, men vil under henvisning til førnævnte afvente arbejdsgruppens redegørelse og derefter vurdere, hvilke lovgivningsinitiativer der skal tages på området. Der skal dog ikke herske tvivl om, at Socialdemokratiet også på dette område vil være garant for, at retfærdighed ved fastsættelse af lejeværdi af egen bolig går forud for spekulation og tilfældigheder.

(Kort bemærkning).

Jens Thoft (SF):

Jeg synes, der er en enkelt ting, der bør korrigeres. Fru Anne-Marie Meldgaard sagde, at de mennesker, der har købt disse ejendomme og som bor i boliginteressentskaber og andelsforeninger, der skattemæssigt betragtes som sameje, er blevet snydt. Og det er jo en del af det, det er der mange der er blevet, det er rigtigt nok; men når skattevæsenet bagefter snyder dem endnu en gang, så er det jo, at det går galt.

Det er rigtigt, at mange har købt på baggrund af en lejeværdiberegning, som notorisk er for lav, men når så skattevæsenet ender på det dobbelte, fordi den enkelte boliginteressent er fuldstændig overladt til den enkelte sagsbehandlers forgodtbefindende – sagsbe-

handlere, som i samme ejendomsstyper kan komme til både resultatet 300 kr. pr. m² og resultatet 600 kr. pr. m² i fuldstændig identiske ejendomme – må man sige, at så mangler enhver retssikkerhed. Og dér er det altså ikke nok, som jeg synes fru Anne-Marie Meldgaard gjorde det, at skubbe ansvaret fra sig og sige: Så må de pågældende jo tage stilling til, om de er blevet snydt, og hvem der er skyld i det.

Der er to elementer i det. Det ene er, at Århus skattevæsen berettiget forhøjer lejeværdien, fordi den er beregnet forkert; men det andet er, at når man går i gang med at forhøje den, så ganger man med to.

(Kort bemærkning).

Jørgen Estrup (RV):

Det, der fik mig på talerstolen, var sådan set hr. Jens Thofts anvendelse af ordet snyd i forbindelse med skattemyndighederne. Jeg synes, det er et ord, som man skal forbeholde til situationer, hvor man er sikker på, at man er på fast grund. Der er ingen tvivl om, at der i denne sag er tale om skønsmæssige beregninger. Det står direkte i loven. Det er ikke en procentregel, man skal anvende. Derfor synes jeg, hr. Jens Thoft skal forklare os, hvad han forstår ved snyd, for det er jo i hvert fald ikke det samme, som at der er tale om et skønsmæssigt princip.

Jeg synes, det fundamentale problem i denne sag er, at der er opstået et ureguleret område. Nogle har fundet en fidus og har lokket andre til at hoppe på den. Det vil altid kunne ske, så længe vi har lovgivning i dette land og ikke bare jungleloven. Derfor synes jeg, man skal være forsigtig med at sige snyd, for det skaber en fornemmelse hos den enkelte borger af, at man har en ret, som er blevet krænket. I dette tilfælde er der tale om et ureguleret område med skønsmæssige principper.

(Kort bemærkning).

Jens Thoft (SF):

Jeg skal skynde mig at sige, at jeg er meget engageret i dette her emne, og det er da muligt, at talen undtagelsesvis har holdt mig og ikke omvendt. Jeg mener ikke, at jeg brugte udtrykket snyd på den måde.

Der er to elementer, sagde jeg: køberne er blevet snydt af sælgerne, af ejendomsmægler-

[Jens Thoft]

ne, af advokaterne, som ikke har gjort deres arbejde godt nok; de har købt en ejendom på basis af en lejeværdi og dermed også et skatte-regnskab, som notorisk ikke kan holde, hvis man opgør lejeværdien efter reglerne. Det er det ene element, og det vil jeg ikke kritisere at skattevæsenet tager fat i.

Men det andet element er, at når skattevæsenet vurderer, hvad lejeværdien så skal være, ganger man altså med to. Så først bliver de taget i skægget af ejendomsmæglere, byggefirmaer og advokater, og bagefter bliver de altså – nu må jeg ikke bruge udtrykket snydt, men de bliver i hvert fald også taget i hoved og bag af skattevæsenet. Det gør det altså ikke bedre, og det er en væsentlig del af hele problemstillingen.

Årsagen til, at jeg synes, det er så godt, at vi får debatteret dette spørgsmål, er, at det, der foregår, er uanstændigt. Der mangler enhver form for retssikkerhed. Jeg bemærkede, at også fru Bodil Melgaard Haakonsen gav udtryk for, at det var vigtigt, at der var retssikkerhed. På det her område mangler borgerne fundamentalt enhver form for retssikkerhed. Man er i den grad overladt til den enkelte medarbejders og skattevæsenets slag på tasken.

(Kort bemærkning).

Jørgen Estrup (RV):

Jeg synes, det, hr. Jens Thoft sagde til aller- sidst om, at der manglede retssikkerhed, og at der manglede faste regler, er rigtig. Ja, præcis, og det er derfor, man har nedsat udvalget. Det er det, der er problemet i det.

Men der mangler jo ikke adgang til at anke sagerne og få dem bedømt af andre instanser, og det er vel den sikkerhed, som borgerne i almindelighed må påberåbe sig, når der er tale om, at et område er ureguleret, og når der i øvrigt er tale om et skøn, som kan ankes.

Derfor synes jeg måske, at vi havde – og det var det, som var mit formål med at tage ordet i første omgang – fået debatten op på et niveau, hvor det blev til overskrifter i stedet for det, som er det egentlige problem: at vi har fået præsenteret et område, som egentlig først og fremmest er en fidus, og det tager nødvendigvis noget tid, før man kan nå frem til en egentlig lovregulering. Det skal gøres ordentligt, og det håber jeg vi kan få gjort meget hurtigt.

(Kort bemærkning).

Jens Thoft (SF):

Den indirekte kritik af fru Pernille Sams' forslag, som jeg hører i hr. Jørgen Estrups svar til mig, er jeg enig i. Det vender jeg tilbage til i ordførertalen.

Men det er jo ikke sandt, at der er masser af klageinstanser i denne sag. Det er ikke sandt. Jo, der er da skatteankenævn og Landsskatteret, men hvad er der sket i Århus? Det er nu altså mit pastorat, og derfor må hr. Jørgen Estrup undskylde mig, at det går mig lidt på. Det, der er sket, er, at man har lagt et meget stort boligmarked fuldstændig dødt. Det er ikke muligt i dag at omsætte en interessentskabs- eller andelslejlighed. De kan ikke omsættes. Det betyder, at man stavnsbinder nogle mennesker, som er ude af stand til at komme fra de lejligheder, de bor i.

Jamen de kan da bare klage – ja, godmorgen, min bare! Hvor kan de klage henne? Til skatteankenævnet? Det tager et halvt år. Til Landsskatteretten? Det tager to et halvt år. Og udtager de syn og skøn – og det er der behov for i disse her sager – så tager det tre år. Vi er henne på den anden side af årtusindskiftet, før vi ved, hvordan lejeværdireglerne skal være; så længe er de unge mennesker stavnsbundne i de lejligheder. Derfor er der altså et behov for, at vi griber ind, og det kan ikke vente til år 2000; det håber jeg også hr. Jørgen Estrup er enig med mig i. Ja, det kan jeg se at hr. Jørgen Estrup er.

Det egentlige problem er, at man tager alt for voldsomt fat og dermed lægger et helt boligmarked dødt og stavnsbinder folk. Det, der sker, er uanstændigt.

(Kort bemærkning)

Kirsten Jacobsen (FP):

Problemet med boliginteressentskaberne og andelsboligerne og den skønsmæssige lejeværdiansættelse, som det særligt har vist sig i Århus, er jo i bund og grund et problem, som stammer fra dette hus. Det stammer fra dårlig lovgivning, og den er blevet udnyttet; det er jeg såmænd enig med hr. Jørgen Estrup i. Man kan kalde det en fidus, eller man kan kalde det, hvad man vil, men der er nogle uskyldige mennesker, som er blevet ofre. Der bor altså nogle mennesker i de boliger – om man bruger

[Kirsten Jacobsen]

den ene eller den anden betegnelse for dem er i og for sig ligegyldigt – under nogle fuldstændig uacceptable forhold, og det har kun kunnet lade sig gøre, fordi den lovgivning, vi har præsteret herinde i Folketinget, ikke har været god og sikker nok.

Vi har jo et fortilfælde. Da man på hr. Jørgen Estrups foranledning – eller måske ikke hr. Jørgen Estrups, men så på hr. Jørgen Estrups partis foranledning – forbød ejerlejligheder, ved hr. Jørgen Estrup, hvad der skete. Da begyndte man at lave anpartslejligheder rundt omkring og alle vide vegne, og så måtte man her i Folketinget til at forholde sig til det problem. Det gjorde man så ved at lade en del af dem blive til ejerlejligheder.

Akkurat på samme måde er vi nødt til at beskytte, ikke dem, der lavede fidusen, men dem, som uskyldigt er blevet ofre for, at vi har lavet en lovgivning, som ikke er sammenhængende, og som ikke er tydelig nok på dette område. Det er det, vi skal forholde os til, og så kan vi bare ærgre os over det andet.

Anden næstformand (Grove):

Hr. Jørgen Estrup har ordet for en kort bemærkning, og derefter agter jeg at gå videre i ordførrækken.

(Kort bemærkning).

Jørgen Estrup (RV):

Det eneste, jeg vil anholde i fru Kirsten Jacobsens historiske udlægning, er, at det skulle være Folketingets skyld, at nogen spekulerer på den mest urimelige måde og snører købere ved at finde en måde at prakke dem et produkt på, som ikke er gennemanalyseret, som ikke er beskrevet, og hvor man simpelt hen får dem til at hoppe på noget, som de ikke kan overskue.

Den del af det mener jeg ikke at Folketinget kan tage på sig som sit ansvar. Der vil altid være folk i dette samfund, der har det som deres beskæftigelse, og det kan ikke betyde, at Folketinget skal afholde sig fra at gennemføre en lovgivning, som er nødvendig.

Og jeg mener fortsat, at det var nødvendigt at stoppe for udstykning af ejerlejligheder i ejendomme fra før 1966. Det viser al erfaring. Det er jo ikke rigtigt, at vi har stoppet for ejerlejlighedsudstyknings, men vi har stoppet det for ejendomme fra før 1966.

Det, vi derfor nu bør gøre – og dér er jeg ganske enig med hr. Jens Thoft – er selvfølgelig at sikre, at der er rimelig fornuftige regler for det, vi nu ser skyde op, og det, vi ikke synes skal skyde op, fordi det er direkte fiduser, som vi må stoppe. Men det er jo ikke ensbetydende med, at blot Folketinget havde holdt fingrene væk, havde alt været godt. Det er muligt, at Fremskridtpartiet har det synspunkt, men det fører i hvert fald ikke til ordnede forhold, som folk kan leve under i dette samfund.

Aagaard (KF):

Lejeværdi beregnes efter procentsatser, som er fastsat i ligningsloven; det gælder for ejerlejligheder, en- og tofamiliehuse. For alle øvrige ejerboliger, herunder såkaldte boliginteressentskaber, som der er tale om i dette beslutningsforslag, fastsættes lejeværdien skønsmæssigt.

Udgangspunktet for et sådant skøn har igennem mange år været boligens objektive udlejningsværdi. Det er skøn, som har kunnet være tilfældige og forskellige fra kommune til kommune og endda har kunnet variere fra år til år inden for den enkelte kommune; og når man ændrer skøn, ja, så ændrer man det endda med tilbagevirkende kraft.

Det er efter konservativ opfattelse helt uholdbart. Det er krænkende for retssikkerheden, og derfor må det laves om. Det er baggrunden for dette beslutningsforslag, som jeg absolut mener regeringen må tage alvorligt, hvis man da har en holdning til retssikkerheden for alle landets borgere. Jeg har da også noteret mig i dagspressen, at skatteministeren heldigvis er gået så langt, at han har lovet at overveje en lovændring; men talen i dag sagde ligesom noget andet.

Jeg mener, at det må være relevant at stille skatteministeren det spørgsmål, om han føler, at det er rimeligt, i hvert fald med en retssikkerhedsbrille på. Helt frem til 1993 har man – nu er Århus nævnt, så det er Århus skattevæsen jeg tager med ind i det, jeg nu siger – udleveret beregningskemaer til omkostningsbestemt lejeværdiberegning. Lige siden 1987-88 har man udsendt skemaer til advokater, revisorer og ejendomsmæglere, hvori der står, at lejeværdien udregnes på grundlag af omkostningsbestemt husleje, og man har bekræftet det ved personlige, telefoniske og skriftlige

[Aagaard]

henvendelser om fremgangsmåden fra alle øvrige borgere.

Så mener jeg i høj grad, det er uanstændigt, at man ændrer praksis, ikke bare med øjeblikkelig virkning, men også med tilbagevirkende kraft til beregning på grundlag af markedsløjen, altså det lejedes værdi, en kvadratmeterpris, som man så fastsætter på basis af et rent skøn og med tilbagevirkende kraft for 3 år. Det betyder økonomisk ruin for en række mennesker, som efter min bedste opfattelse helt uskyldigt er bragt i den situation. De får skattemæk på mellem 25.000 kr. og 35.000 kr. ud over en nettohuslejestigning på mellem 500 kr. og 1.000 kr. om måneden; og det er unge mennesker, der ofte som eneste indtægt har et bidrag fra SU.

Jeg tror, det er politisk uvilje, når skatteministeren i dag afviser dette forslag og bl.a. begrundet det med, at vurderingerne meget ofte er alt for lave. Jamen hvis det er det afgørende, så må vi enten ændre udgangspunktet for vurderingerne, eller også må vi fastsætte procentsatserne ud fra det, vi kender til vurderingerne.

Det kan ikke være rigtigt, at en gruppe mennesker, der virkelig på seriøs baggrund går ind og køber en sådan lejlighed, bliver bragt i en situation, hvor de ikke kan stole på henvendelser til vore lokale myndigheder. Derfor opfordrer jeg meget kraftigt endnu en gang regeringen til, at man ikke lægger det her i en syltekrukke og dermed udskyder den retssikkerhed, som er så hårdt tiltrængt på dette område.

(Kort bemærkning).

Jens Thoft (SF):

Jeg kunne se, at skatteministeren ikke ville tage ordet, men jeg kan bekræfte over for hr. Aagaard, at det er korrekt, at man har udsendt besked til advokater, revisorer og ejendomsrådgivere om, at der sker omkostningsbestemt beregning, og at det er det, der skal anvendes, og man har udleveret beregningskemaer i hvert fald siden 1986, og de er blevet udleveret så sent som i februar 1993. Alt det kan jeg bekræfte.

Men jeg må også tage Århus skattevæsen lidt i forsvar, ikke fordi jeg ikke er enig i kritikken af Århus skattevæsen, for den kan ikke være større end den, jeg selv har rettet, men rent faktisk er der jo sket det, ikke mindst ved ministerens mellemkomst og mit eget arbejde, at

Århus skattevæsen nu har frafaldet reguleringer med tilbagevirkende kraft, hvor der er beregnet en korrekt omkostningsbestemt lejeværdi.

Men den sagsbehandler, som gennemgik det for mig, grinede så også og sagde: Men heldigvis kan I jo ikke lave en rigtig omkostningsbestemt beregning i alle de her ejendomme, så I er på den alligevel. Det hænger sammen med, at mange af disse ejendomme er udstykket – eller hvad vi nu skal kalde det, det er jo en omgåelse af udstykningsreglerne – omkring 1989, 1990, 1991, og hvad der er sket fra 1973 og frem til 1989 er man selvfølgelig ikke som ny ejer af en ejendom i stand til at dokumentere. Og dermed har man altså også nogle problemer med at rekonstruere en omkostningsbestemt beregning.

Jeg vil godt til sidst sige, at jeg sådan set godt kan forstå, at ministeren, selv om han gav udtryk for – sådan hørte jeg det – en positiv holdning til at løse dette her problem, måtte afvise fru Pernille Sams' forslag. Jeg synes også, det er for dårligt gennemarbejdet, og jeg synes, det er et uacceptabelt grundlag at diskutere på. Fru Pernille Sams kunne godt have gjort sit hjemmearbejde noget bedre.

Peter Brixtofte (V):

Der er jo allerede sagt utrolig meget fornuftigt, ikke mindst fra hr. Aagaards side. Jeg deler fuldt ud de begrundelser, som den konservative ordfører fremkom med, og jeg synes, der er grund til at glæde sig over, at Det Konservative Folkeparti har fremsat dette forslag, så vi kan få problemet frem i lyset, sådan at vi måske i udvalget kan finde ud af, hvordan vi skal klare situationen.

Det foreslås, at man går væk fra et skøn og over til en procentsats; og her foreslår man så 2 pct. af vurderingen, og det vil vi da se positivt på i Venstre. Vi må så undervejs finde ud af, om der er andre faktorer, der spiller ind i denne her forbindelse, og om der er andre elementer omkring den skattemæssige behandling af disse andelsboligforeninger, som skal ind i billedet, hvis man skal være sikker på at lave det korrekt.

Men én ting er i hvert fald sikker: det er ikke rimeligt set med borgernes øjne, at de skønsmæssigt får tredoblet deres lejeværdi og det endda med tilbagevirkende kraft. Det er gan-

[Peter Brixtofte]

ske urimeligt. Jeg synes, at vi må vænne os til at se tingene med borgernes øjne og i mindre grad med systemets øjne. Vi må prøve at se, hvordan sådan en udvikling tager sig ud for borgere, der har disponeret i god tro og på den måde er kommet i vanskeligheder.

Selvfølgelig glæder vi os i Venstre til, når vi kommer så langt, snart at lave en afviklingsplan for lejeværdien sammen med bl.a. De Konservative, så vi hurtigt kan komme af med den.

Men så længe vi har den, skal vi i hvert fald prøve at gøre den så retfærdig som muligt. Og med disse skønmæssige vurderinger må jeg sige at borgerne bliver ramt meget, meget vilkårligt. Derfor må vi nå frem til et mere fast grundlag, så folk ved, hvor de står. Om det lige præcis skal være sådan her, synes jeg vi skal diskutere i udvalget, men vi er i Venstre meget tilfredse med, at Det Konservative Folkeparti har rejst denne debat.

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

For anden gang i dag har jeg hørt hr. Peter Brixtofte holde valgtale. Det er selvfølgelig opmuntrende, men der er jo lidt tid til valget.

Men som jeg også hørte hr. Peter Brixtofte, havde han faktisk svært ved at afvise fru Pernille Sams' forslag, og det kan man jo godt forstå.

Men jeg hørte til gengæld også nogle positive udmeldinger, som gik meget i retning af det, der er sagt af andre her på talerstolen i dag, nemlig at man vil kigge på de resultater, der kommer fra det udvalg, der er nedsat af boligministeren, og at vi så kunne fremsætte lovforslag eller få det indarbejdet i det, vi kender på nuværende tidspunkt. Så jeg opfatter det som positivt fra hr. Peter Brixtoftes side, at man vil tage boligministerens afgørelse i betragtning.

Jens Thoft (SF):

Jeg vil godt sige, at vi i SF er helt grundlæggende positive over for at løse de meget voldsomme skattemæssige problemer, som andelsforeninger og boliginteressentskaber har fået, efter at f.eks. skattevæsenet i Århus er gået helt bananas. Det er altså en kendsgerning, at sådan forholder det sig.

Men jeg vil samtidig sige, at det forslag, der foreligger, synes jeg er uigennemtænkt og dår-

ligt gennemarbejdet, og jeg synes ikke, det løser nogen som helst problemer. Jeg synes end ikke, fru Pernille Sams gør forsøg på at ride de problemer, der er, op.

Nu ved jeg godt, at det ikke er meget, man kan forvente sig, når teksten til bemærkningerne til forslaget kun har en størrelse som en lille dødsannonce i Politiken; så kan man ikke forvente sig så meget. Men jeg synes, jeg kunne have forventet mig et bedre gennemarbejdet forslag af et parti, som betegner sig som regeringsbærende, end dem, jeg så fra det heden-gangne Fælles Kurs. Men det er i den kvalitet, og det synes jeg ikke tjener fru Pernille Sams til ære. Men det er godt, at vi får debatten; den er jeg glad for.

Hvis vi forholder os til fru Pernille Sams' forslag, så ser jeg i flæng fire store problemer, men der er også mange små:

For det første synes jeg ikke, lovforslaget bare skal gælde interessentskaber; det skal vel også gælde andelsforeninger. Og der er måske også andre selskabstyper på dette område, som det bør gælde.

For det andet er de ejendomme, som sagen vedrører – hvilket ministeren også nævnte – ikke vurderet som ejerlejligheder, og det betyder, at benytter man ejerlejlighedernes procentvurdering, kommer man for langt ned. Det kan jeg såmænd også godt leve med. Men så gavner man også de spekulanter, som i forvejen har tjent styrtende på at omgå ejerlejlighedslovgivningen, for det er jo det, der er tilfældet med mange af disse ejendomme.

Jeg synes altså – det er så mit tredje kritikpunkt – at jeg ikke under nogen omstændigheder vil være med til at gøre det endnu mere lukrativt for de spekulantfirmaer, som med grove metoder – de lukker for vandet i et par dage og piller vinduerne ud og lader gå et par dage, inden de sætter nye i, og den slags; så flytter folk jo altså – og dusører, og hvad der ellers findes, tømmer ejendommene for beboere, fupmoderniserer dem og sælger dem så videre til unge mennesker, der lidt naivt ikke helt kender reglerne, og hvis advokater måske også har været for ringe.

Jeg vil altså ikke være med til at gøre det hul større.

For det fjerde ved jeg, at Boligministeriet arbejder med disse ting, og jeg synes, det er vigtigt, at vi agerer, når vi har set denne kulegrav-

[Jens Thoft]

ning af dette ret brogede marked. Og jeg har forstået, at boligministeren har gjort, hvad han kunne for at fremskynde det.

Men jeg vil også godt sige, at det haster altså med at få normaliseret den del af boligmarkedet. Og jeg går ud fra, at det ikke bare er et århusiansk fænomen, for den slags breder sig; jeg går ud fra, at det også er et københavnsk fænomen, et ålborgensisk fænomen og et Odensefænomen.

Selvfølgelig er det muligt at klage. Og jeg er fuldstændig stensikker på, at skattevæsenet i Århus ikke kan tales til fornuft; det kan man lige så godt opgive, det har vi forsøgt. Og jeg er også stensikker på, at skattevæsenet vil tabe sagerne, i hvert fald delvis, i klageinstanserne. Men vi kan ikke vente på de klageinstanser. Det er det, der er problemet. Det tager for lang tid, det tager år, og derfor er vi nødt til at gøre noget, hvis vi skal normalisere dette marked, inden folk bliver ruineret. Problemet er jo, at de hæfter personligt og solidarisk for gælden. Og når én flytter og ikke kan sælge lejligheden, går der ikke ret lang tid, før lysten til at betale til den gamle andelsforening ophører – den ophører jo – og så hænger de resterende på huslejen, og så går det galt, så vælter de.

Hertil kommer så mægtige skatteefterbetalinger, og det går også ud over SU: Hvis man har ramt sit SU-loft og man får en skatteefteregning på 10.000 kr., kommer man jo af med 20.000 kr. til SU i tilbagebetaling, for dér foregår det efter krone til krone-princippet. Skatteministeren skal da kun have 53 pct. Men SU skal have 100 pct., hvis man overskrider loftet. Så i værste fald kommer man af med 2½ gange skatteforhøjelsen. Det er meget store efterbetalinger.

Uden at skulle forudskikke Boligministeriets rapport kunne jeg altså godt forestille mig en løsning efter følgende retningslinjer:

For det første tror jeg, vi er nødt til at sætte en mur op omkring de eksisterende tilfælde. Ellers går det galt – med de spekulanter, der er! Det må altså forbydes – eller noget i den stil – at oprette flere interessentskaber og andelsforeninger med sameje i boligsektoren.

For det andet tror jeg, at de, der er tilbage, skal have en lejeværdi efter de regler, som vi kender fra ejerlejlighedssektoren, og ejendommen skal så også vurderes efter det, eller også skal man benytte en højere procent, som hr. Aagaard sagde.

Jeg vil godt give dem den begunstiggelse, at de får en lejeværdi efter reglerne om ejerlejligheder – mod, at de i løbet af et antal år – 10-15 – bliver til andelsboligforeninger. Og de, der ikke vil det, overlader jeg så trygt til rovdyrene i skattevæsenet i Århus og København, især Århus. Så skal de nok komme med hver og én.

Kirsten Jacobsen (FP):

Efter hr. Jens Thofts glimrende udlægning af problemstillingen behøver man jo ikke at beskæftige sig så meget med det. Jeg er enig med hr. Jens Thoft: Det er sådan, det er.

Jeg er også enig med hr. Jens Thoft i, at den nemmeste måde at komme ud af det på muligvis er ved at sætte en mur op omkring dem, vi kender, akkurat som man gjorde det med anpartslejlighederne. Det er nok den eneste løsning.

Fremskridtspartiet mener, at alle ejerboliger i princippet skal behandles ens. Og vi synes, lejeværdien burde afskaffes, men det er en anden sag. Men så længe vi har den, skal det være sådan, at den er ens for alle.

Derfor kan Fremskridtspartiet meget vel støtte, at vi benytter lejeværdireglerne for ejerlejligheder, for de er nemme at håndtere, nemme at have med at gøre.

Jeg er dog nødt til at sige i anledning af det konservative forslag, at hvis jeg skulle tage 13-skalaen i brug, ville man nok ikke komme over den grænse, der hedder »bestået«. Det var lige før jeg troede, forslaget var lavet i Boligministeriet. (*Munterhed*).

For det første glemmer man andelsboligforeningerne, for det andet glemmer man de små udlejningsejendomme med under seks beboere, hvor ejeren selv bebor den ene lejlighed, som er akkurat lige så velbegrundede at debattere, som man i øvrigt i Skatteudvalget i lange tider har debatteret at der må gøres noget ved, og hvor skatteministeren har været positivt indstillet over for at søge problemet løst. Vi har bare ikke set noget konkret, og det håber vi altså snart at vi gør.

Noget andet, som dette forslag også mangler, er selvfølgelig, at der ikke skal være en generel 2-procents- vurdering. Der skal selvfølgelig være ligestilling, således at man har pensionisttakster for dem, der er pensionister, og millionærtakster for dem, der er millionærer.

[Kirsten Jacobsen]

Så det konservative forslag kan efter min mening ikke bruges, sådan som det er nu. Og jeg kan annoncere – det kan være, at det egentlig var dér, fru Pernille Sams fik inspirationen, for det kan jeg se på datoerne – at jeg vil udsende en pressemeddelelse om, at vi vil komme med et konkret lovforslag til løsning af disse tre problemkredse.

Det lovforslag skal være teknisk i orden – det har været i Skatteministeriet osv., og det er nu færdigt – det tager nemlig højde for, at man både får andelsboligerne, boliginteressentskaberne og de små udlejningsejendomme med, og at man sørger for, at der ikke bliver fradrag for driftsudgifter, osv. osv. osv.

Det forslag er nu færdigt, bemærkningerne er skrevet, og det bliver indleveret i morgen. Og jeg tror, at vi kan få en meget bedre diskussion på grundlag af det. Hvis vi vil have dette problem løst inden sommeren, er det bedre at forholde sig til det lovforslag – som er et lovforslag med tekniske paragraffer – end til et beslutningsforslag, som er et luftigt slag i bolledejen.

Bodil Melgaard Haakonsen (CD):

Da CD's ordfører på dette område, fru Bente Juncker, ikke kan være til stede, skal jeg her ved fremføre hendes synspunkter:

CD er klar over, at der er vanskeligheder ved beregningen af lejeværdien for boliginteressentskaber. Vi har noteret os ministerens holdning til rimeligheden af den her foreslåede procentberegning af lejeværdien.

CD ser frem til, at det tværministerielle udvalgs betænkning foreligger, og så håber vi, at ministeren herefter vil tage spørgsmålet op, så der kommer til at foreligge klare og rimelige retningslinjer for, hvordan lejeværdien skal beregnes for de enkelte deltagere i boliginteressentskaber.

CD vil derfor afvente udvalgets betænkning og kan ikke støtte forslaget.

Jørgen Estrup (RV):

Noget af det mest fornuftige, der er sagt i denne debat, er, at problemerne skal løses, at der er nogle mennesker, der er kommet i klemme, og at det jo altid lander på vores bord, når der er nogle, der udnytter situationen eller finder nogle huller eller nogle fiduser, eller hvad det ellers kunne være. Og selvfølgelig skal vi

gøre, hvad vi kan for at løse de problemer. Det er derfor, der sidder et embedsmandsudvalg, og det er derfor, arbejdet i embedsudvalget er fremskyndet.

Men det, der jo samtidig er så vigtigt at sige, er, at dette ikke skal gøres til en Århussag. Det skal løses på en rimelig og fornuftig måde, som gælder for hele landet. Jeg skal ikke bebrejde de mennesker i Århusområdet, der føler, at de har problemet tæt på – og jeg tror faktisk, at det er langt mere udbredt i Århusområdet, end i hvert fald jeg kender til det fra København – at de bringer sagen frem, for det er dog den måde, vi får gjort noget ved den slags spørgsmål på. Men det er vigtigt, at vi ser det som en helhed og medtager de erfaringer, der kan være fra resten af landet, hvis der er nogen.

Det er muligt, og det er vel oven i købet sandsynligt, at skatteforvaltningen i Århus ikke har handlet fornuftigt i denne sag, men det er jo ikke det, der er spørgsmålet her; det er ikke det, vi skal tage stilling til, og det er heller ikke det, beslutningsforslaget drejer sig om.

Beslutningsforslaget drejer sig om, at man skal sidestille interessentskabslejligheder og ejerlejligheder. Her synes jeg nok, at man må spørge sig selv om, hvad baggrunden dog skulle være for det. Det kan da ikke være den helt overfladiske parallel, at der er en ejer i begge tilfælde, for realiteten er jo den, at mens der er en selvstændig vurdering af ejerlejligheder, er der aldeles ikke nogen selvstændig vurdering af interessentskabslejligheder, og derved skabes jo netop den situation, at man går over til at benytte den skønsmæssige ansættelse, der gælder i skattelovgivningen. Derfor skal vi selvfølgelig afvente rapporten fra embedsmændene og finde en fornuftig måde både at behandle dem, der allerede er gået i gyngen, på og så overveje, hvordan vi skal forhindre, at der er flere, der gør det.

Også jeg hælder i øjeblikket til den opfattelse, at dette er ikke en idé, som skal have lov til at leve videre. Det har aldrig været meningen, at man skulle udnytte de muligheder, der var i lovgivningen om andelsboliger, og det stop, der var i ejerlejlighedsloven, til at lave dette, for det sætter jo de ejere, der overtager en interessentskabslejlighed, i den helt uholdbare situation, at de påtager sig en økonomisk forpligtelse, som er aldeles uoverskuelig, fordi de hæfter fællesskabsolidarisk, således at de al-

[Jørgen Estrup]

drig ved, hvad det er for en forpligtelse, de har påtaget sig. Dette kan ødelægge fremtiden og økonomien for enhver, og så mener jeg virkelig, at der er god grund til at overveje, om den kontraktlige frihed, som vi hylder et langt stykke af vejen, virkelig skal gå så langt. Det mener jeg faktisk ikke er rimeligt.

Men først og sidst er der ikke nogen som helst baggrund for at skabe en parallel til beskattningen af ejerlejligheder, og der er god grund til at afvente en fornuftig betænkning fra embedsmændene. Derfor må vi også afvise dette forslag.

(Kort bemærkning).

Jens Thoft (SF):

Jeg hørte hos hr. Jørgen Estrup en meget fornuftig interesse i at få løst problemet. Det, der så er min ængstelse, er: Nu afventer vi så Boligministeriets rapport, som skatteministeren lovede ville komme i første halvår af 1994, og så er der jo folketingsvalg på et eller andet tidspunkt. Og det vil sige, at vi så i bedste fald har et lovforslag ved juletid, og at det så bliver behandlet færdigt i maj 1995 til ikrafttræden den 1. januar 1996. Så længe kan vi ikke vente! Det synes jeg altså er et problem, og jeg vil godt understrege, at det i virkeligheden er større, end nogen forestiller sig.

Hr. Jørgen Estrup siger, at folk, der går ind i disse interessentskaber, ikke kender forpligtelsen. Jo, det gør de, for de ved, at de skriver under på, at de i princippet kan hæfte for hele dynen. Men de kender ikke huslejen, og derfor kan de ikke sælge. For skattevæsenet i Århus har nu i anden, tredje eller fjerde runde vedtaget at revidere principperne, og dér benytter man nu en omkostningsbestemt beregning for de gamle ejere. Hver gang der så sælges en interessentskabs- eller andelslejlighed, skal man benytte det lejedes værdi – altså en anden husleje for den enkelte lejlighed, end man benytter for den øvrige del af ejendommen, og det vil sige, at man kun kan sige til en køber af sådan en lejlighed: Ja, vi kender huslejen indtil videre. Men den kender man alligevel ikke, for der er ingen, der ved, hvad det lejedes værdi er; Århus skattevæsen kan heller ikke fortælle det. Og selv om man så får en erklæring om, at lejeværdien typisk vil blive sat til det dobbelte af den omkostningsbestemte leje, vil det typisk være 600-700 kr. pr. m². Det betaler man end

ikke for strøglokaler i Århus, men det er altså det, man skal betale for disse gamle ejendomme fra århundredskiftet med lokum på bagtrappen. Selv om man så får at vide, at det skal være 700 kroner, kan man alligevel ikke lave et omkostningsbudget, hvor man kan sige: Det bliver din husleje, kammerat! – for hvis der sælges en lejlighed mere, stiger det skattemæssige overskud og dermed skattebetalingen for ejendommen. Så man kan kun sige: Indtil den næste lejlighed er solgt, vil dette være din husleje. Det synes jeg altså er et problem.

(Kort bemærkning).

Jørgen Estrup (RV):

Jeg kan i og for sig kun tilslutte mig hr. Jens Thofts beskrivelse af situationen. Den er ulykkelig for dem, der er kommet ind i et sådant køb, og den er uholdbar, fordi omsætningen går totalt i stå. Og det, jeg mente med at sige, at man ikke kender sin forpligtelse, synes jeg var utrolig rammende beskrevet i hr. Jens Thofts redegørelse, for det er jo kun rent formelt, man kender sin forpligtelse. Man hæfter i princippet for det hele. Og det kan af og til være en meget lille del, men det kan også være præcis det hele. Og dermed kender man reelt ikke sin forpligtelse, i hvert fald ikke sådan, at man kan planlægge med den, og det er det afgørende.

Jeg kan kun sige, at jeg er enig i, at dette ikke kan vente længere, end det overhovedet er nødvendigt af hensyn til, at vi ikke må lave noget, der er jaskeri, her i Folketinget. Jeg kan måske så begå den indiskretion – som jeg tror boligministeren ikke vil have noget imod at jeg begår – at fortælle, at sagen kommer op på et ordførermøde i Boligministeriet her i aften. Så effektivt og aktivt arbejdes der altså med sagen. Der er ingen, der har tænkt at sylte den.

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

For at berolige hr. Jens Thoft vil jeg i hvert fald også gerne tilkendegive på Socialdemokratiets vegne, at når først vi har arbejdsgruppens rapport på bordet, vil vi også gå på, for at der kan ske ændringer på dette område så hurtigt som muligt. For jeg er helt enig i, at som reglerne er nu, er det helt utilstedeligt, at der skal gå så lang tid, inden der sker noget.

Lysholm Christensen (KRF):

Der er ganske rigtig, som Det Konservative Folkeparti påpeger, et problem med boligsekskabernes lejeværdifastsættelse. Det er jo ikke til at komme uden om; det viser de eksempler, vi er blevet præsenteret for, og den debat, der har været om det.

Men vi mener ikke, det er rimeligt at lave en umiddelbar parallel til ejerlejlighederne på dette område. Så enkel er sagen ikke. Og det er også vigtigt, at vi nu får sagen grundigt undersøgt, sådan at vi kan få fastlagt nogle regler, der kan gælde for hele landet. Det har i høj grad været en Århusdebat, dette her, og det skal ikke kun være en Århusløsning; det skal være noget, der kan gælde for hele landet.

Så vores holdning må være den, at nu afventer vi, hvad Boligministeriets udvalg finder ud af. Det skal komme med en redegørelse inden længe, og så må vi afvente et lovforslag på den baggrund. Og det skal ikke mangle på tilskyndelse til at handle hurtigt i denne sag. Som det også blev nævnt af den tidligere ordfører, er sagen faktisk i god gænge, og der er snor i den i Boligministeriet. Og jeg må bare sige, at vi tror ikke på, at den konservative løsningsmodel her er sagen. Vi afventer, hvad der kommer fra udvalget, og så tager vi det op igen.

Pernille Sams (KF):

Jeg vil sige tak for de mange meldinger, der er kommet. Der har også været pæne meldinger, og dem vil jeg selvfølgelig takke særskilt for.

Desværre må jeg vel sige, at hvis man skal konkludere, har der først og fremmest været en masse pæne ord og meget lidt politisk vilje til også at gøre noget her og nu.

Sagen er jo, at uanset hvordan man vender og drejer det, er det faktisk mennesker, det drejer sig om, dette her: Det er en hel masse unge mennesker, som sidder i nogle boliger, de ikke kan komme ud af, fordi de har oplevet nogle meget voldsomme huslejestigninger, og fordi der er en enorm usikkerhed om, hvordan fremtidens huslejeniveau vil være for disse boliger.

Det er en helt vilkårlig retsstilling, disse mennesker har. Der er faktisk slet ikke tale om nogen form for retssikkerhed overhovedet, og det er det, vi har ønsket at ændre på med dette beslutningsforslag, for at fremskynde regerin-

gens rapport, som vi har jo ventet på meget længe, og for at få i hvert fald et lille hjørne af det lukket af, så de mennesker, som har disse boliger, i hvert fald ved, hvilket fremtidigt huslejeniveau de har, for ellers kan de jo ikke komme af med deres boliger.

Regeringen kan ikke støtte forslaget. Skatteministeren begrundede det først og fremmest i nogle problemer med den offentlige vurdering, som følger andre regler end reglerne for ejerlejligheder. Det skulle derfor være en stor begunstiggelse! Jeg vil bare sige, at vi har ikke spor imod – og der ligger heller ikke nogen blokade for det i vores forslag – at man selvfølgelig også ligestiller for så vidt angår vurderingen. For det er ikke, fordi vi ønsker en specielt favorabel stilling her; det er, fordi – som vi siger i vores forslag – vi ønsker en ligestilling mellem disse boliger og almindelige ejerlejligheder.

Jeg kan ikke lade være med at spørge Socialdemokratiets ordfører, fru Anne-Marie Meldgaard, som også sagde en masse pæne ord, men som bare henviste til arbejdsgruppen, som arbejder med sagen: Hvad skal de stakels mennesker dog gøre i dag? Der er mange, som er i en helt akut situation, fordi de ikke kan sælge deres bolig. Hvad skal vi henvise disse mennesker til? Det kan da ikke være rigtigt, fordi det kun er nogle få hundrede mennesker, der er tale om, at man så siger, at de må sejle deres egen sø. Det er helt utilgiveligt, hvis Folketinget behandler folk på den måde, fordi vi har et lovgivningsmæssigt tomrum, som gør, at det i virkeligheden er ret tilfældigt, hvordan de bliver behandlet i de forskellige kommuner.

Jeg står her med et brev, jeg har fået fra en andelsforening i Århus, og som er dateret den 13. januar, og med formandens tilladelse vil jeg citere fra det for at beskrive et af de problemer, som mennesker i disse boliger hele tiden møder:

»Skattevæsenet har offentligt bekendtgjort, at andelsforeninger skal kontakte skattevæsenet for at få vurderet en ny skønnet lejeværdi til brug for fremtidige andelshavere. Dette skal ske i forbindelse med salg af andele.

Vi har derfor kontaktet skattevæsenet flere gange – uden at få et bud på lejeværdien.

Lige før jul bliver vi imidlertid ringet op af en sagsbehandler, der beklager, at de ikke har nået det endnu, men lover at se på det mellem jul og nytår.

[Pernille Sams]

Vi har stadig intet hørt – trods oprøringninger her i 1994.«

Jeg har også andre breve; jeg kunne citere fra mange breve fra folk, der ikke aner, hvordan de skal komme ud af denne forpligtelse, fordi der er blevet politisk usikkerhed om, hvad deres fremtid er, og hvilken husleje de skal betale i fremtiden. Og det er altså Folkeetingets pligt, når man opdager sådan noget som dette her, at sørge for, at der på den ene eller anden facon bliver en retssikkerhed for disse mennesker. Vi har en stor forpligtelse til at få rettet op på dette her.

Jeg synes, hr. Jørgen Estrups bemærkninger om, at der er tale om en fidus, nødvendiggør nogle få kommentarer, for jeg er ikke enig i, at der er tale om en fidus. Jeg mener ikke, at der er tale om fidusboliger eller fiduser i det hele taget, for selv om der er tale om et ureguleret område, som det her er, er der ingen, der siger, at der er tale om fiduser.

Det eneste, man åbenbart bryder sig om i Det Radikale Venstre og åbenbart også i flere af de andre partier – men hr. Jørgen Estrup gjorde det nu meget klart – er jo, at der skal være tale om et topreguleret område; ellers er der tale om fiduser. Og der er altså ingen grund til at kalde dette her en fidus.

Man kan lige så godt sige, at det faktisk er en fantastisk god boligform, for den ligger ikke det offentlige til byrde. Det er velrenoverede, gode, vedligeholdte boliger, som tjener et udmærket formål, og hvor mange unge mennesker bor og har det udmærket og er glade for deres bolig. Og bare fordi det ikke hører under den almindelige huslejereguleringslov, er der da ikke noget galt ved denne boligform.

Der er blevet noget galt, fordi vi har fået skabt en usikkerhed, så folk ikke aner, hvordan deres fremtidige forhold tegner sig, men det er da ikke boligformen som sådan, der er noget galt med; det er lovgivningen, der er noget galt med.

Og jeg synes, det er helt urimeligt, at man blot henviser dem til, at de kan bare klage og så vente og se, hvad der sker, og håbe på, at der sker et eller andet.

De samme bemærkninger skal egentlig gælde fru Kirsten Jacobsen, som også hæftede sig meget ved, at der var tale om en dårlig boligform, nærmest fordi der mangler nogle faste regler. Det er slet ikke vores opfattelse – tvært-

imod. Vi mener, det er en boligform, som sagtens kan blive en vældig god og populær boligform, bare den får faste rammer og faste regler, så vi ikke sætter beboerne i en umulig situation.

Fru Kirsten Jacobsen forsøgte at tage patent på ideen i dette forslag, og derfor sagde fru Kirsten Jacobsen også nej til at stemme for det, for hun ville hellere stemme for sit eget lovforslag, når det kommer. Det må vi så se på til den tid.

Jeg har også lyst til at komme med en kommentar til hr. Jens Thofts bemærkninger om, at det var et dårligt gennearbejdet beslutningsforslag. Det opfatter jeg som en dårlig undskyldning for, at SF ikke vil støtte forslaget. Nu har hr. Jens Thoft været ude med mange meldinger, som er gået i nøjagtig samme retning, og han har engageret sig meget i denne her debat, og det har jeg da været meget glad for, for så troede jeg da også, at der var en chance for, at vi kunne komme videre med sagen.

Nu vil SF så alligevel ikke støtte forslaget og siger, at det ikke er godt nok gennearbejdet og sådan noget, men sagen er jo, at det er et beslutningsforslag. Hvis det havde været et lovforslag, havde jeg været enig med hr. Jens Thoft, men det er et beslutningsforslag, og det er helt bevidst, at det er lavet som et beslutningsforslag.

Vi ved, at regeringen sidder og arbejder med spørgsmålet og har gjort det meget længe. Men lige netop det hjørne, der nu er i dette beslutningsforslag, er det helt akut nødvendigt at få klaret, og derfor fortjener det at blive rykket frem. Uanset hvad regeringens reformarbejde på hele dette område vil bringe til den tid, når det kommer, er dette problem absolut nødvendigt at få løst som et lille hjørne. Og i og med, at vi har lavet det som et beslutningsforslag, kan regeringen jo indarbejde de ting, som den finder er nødvendige at tage med. Det har vi åbnet for, men det er en dårlig undskyldning bare at afvise det.

Ved at lytte til alle ordførerne har jeg ligesom fået dannet et billede af, hvorfor forslaget bliver afvist, og det er vel i virkeligheden, fordi man slet ikke ønsker denne boligform. Både SF's, fru Kirsten Jacobsens og regeringsordførernes taler kunne vel i virkeligheden kun forstås på den måde, at man ønsker at få stoppet

[Pernille Sams]

denne type boliger. Det håber jeg nu ikke bliver resultatet, idet jeg tror, der er mange gode fremtidsmuligheder i denne boligform, hvis der bare kommer nogle faste retningslinjer for, hvordan den må praktiseres, for jeg er enig i, at der undervejs har været nogle ting, som man sagtens kan kalde u hensigtsmæssige.

Det er helt nødvendigt, at Folketinget løser dette akutte problem, og når regeringen afviser at gøre noget ved det lige nu, kan man ikke undgå at tænke på, om regeringen i virkeligheden overhovedet ikke kender problemstillingen, for det er altså uanstændigt, at man ikke vil hjælpe mennesker, der er i så akut en nød, som der her er tale om.

Efter denne debat kan vi konkludere, at der ikke er flertal for vores forslag. Det havde jeg heller ikke regnet med, for regeringen plejer ikke at ville stemme for andre forslag end sine egne, men jeg håber da meget, at de mange pæne ord, der er faldet til dette beslutningsforslag, trods alt gør, at regeringen får aktiveret og fremskyndet det arbejde, den selv har sat i værk, sådan at den kan komme frem med noget, der får afklaret den helt u hensigtsmæssige situation, som alle disse mennesker befinder sig i lige nu, således at de kan få en fast retsstilling at holde sig til og en chance for at vide, hvad fremtiden vil byde dem.

Skatteministeren (Stavad):

For klarheds skyld vil jeg gerne sige til hr. Jens Thoft og fru Kirsten Jacobsen, som regeringen drøftede disse spørgsmål med i forbindelse med skattereformen, hvor jeg gav et tilsagn om, at vi ville se på, om vi kunne lave ordentlige regler på området, der var til at finde ud af, at når vi hos boligministeren har nedsat den arbejdsgruppe, er det simpelt hen, fordi vi ikke havde et grundlag, som vi havde mulighed for at træffe beslutninger på, så vi vidste, hvad konsekvenserne ville blive. Det er meget svært at få analyseret problemet. Hvor mange er der? Hvordan er det skruet sammen? Hvor ligger problemerne? Men ud fra det, jeg ved på nuværende tidspunkt, håber jeg, at arbejdsgruppen kan blive færdig så tidligt, at vi også kan få en chance for at se på denne sag i indeværende samling, altså inden grundlovsdag; det går bestræbelserne ud på.

Jeg har også været glad for de bemærkninger, der er kommet salen rundt om det her, for

jeg lytter mig til, at vi er enige om, at i forhold til de helt uoverskuelige forpligtelser, man påtager sig, og de rettigheder, man har, er dette bestemt en u hensigtsmæssig måde at indrette sig boligmæssigt på. Derfor må jeg også erklære mig meget enig med hr. Jørgen Estrup, når han kalder det en fidus, men lad os lige være enige om, at det ikke er en fidus for dem, der køber; den er i hvert fald meget klam. Derimod er det nok vort indtryk, at for en hel del af dem, der har solgt en ideel anpart, har det handlet om at skaffe sig en meget hurtig fortjeneste, og de har bestemt ikke været optaget af, at de, der købte, fik en ordentlig behandling, eller at de vidste, hvad det egentlig var, de indskibede sig i.

Jeg vil også godt anholde, at fru Pernille Sams siger, at Folketinget har skabt den usikkerhed. Det er ikke rigtigt, for Folketinget har ikke vedtaget nogen nye regler på dette område. Der er nogle mennesker, der er blevet vildledt og har indskibet sig i noget, som jeg bestemt ikke tror de har vidst så meget om hvad var, for det, de har været optaget af, har været at få en bolig, og først bagefter dynger problemerne sig så op. Det er derfor ikke problemer, som Folketinget har skabt, men det forhindrer ikke, at det kan være problemer, som Folketinget skal tage sig af, for det er i hvert fald en kendsgerning, at nogle mennesker befinder sig i en vanskelig situation, fordi de – man kan vel ikke sige uforskyldt, for det er det ikke helt, når man selv vælger sine rådgivere, hvem man vil handle med, og hvilken pris man vil give – måske på grund af manglende indsigt har indskibet sig i noget, de ikke har kunnet overskue.

Jeg synes, hr. Jens Thoft havde nogle overskrifter, fru Kirsten Jacobsen har bebudet, at der også kommer noget fra Fremskridtspartiet, og forlods vil jeg sige, at jeg vil være fordomsfri i forsøget på at finde løsninger på dette problem, og når vi har arbejdsgruppens analyser, som forhåbentlig kan give os et ordentligt beslutningsgrundlag, vil jeg fortsat, som jeg lovede, dengang vi sidst talte sammen om det, være med til at se, om vi kan finde løsninger. Det skal være løsninger, som vi også ved hvad indebærer, og som ikke betyder, at vi pludselig får hele boligmarkedet til at skride, men jeg har faktisk lyttet mig til, at både hr. Jens Thoft og fru Kirsten Jacobsen er fuldstændig enige om, at det er de rammer, vi snakker inden for.

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Til fru Pernille Sams kan jeg sige, at jeg ikke på nogen måde ønsker at undskylde Århus skattevæsens sagsbehandling.

Fru Pernille Sams var inde på, at regeringen eller i hvert fald Socialdemokratiet ikke kendte til problemstillingen i denne sag. Jeg kan forsikre fru Pernille Sams om, at det gør vi, og det er bestemt også derfor, at vi ønsker at gøre noget ved den. Jeg tror heller ikke, det er helt tilfældigt, at alle ordførere stort set er fra Århus Amt. Jeg mener faktisk, at de tilkendegivelser, der er givet i salen i dag – og det bekræftede fru Pernille Sams selv i sin replik – går ud på at få os alle sammen op af stolene og gøre noget ved det. Det må ligesom kunne understrege, at dette beslutningsforslag sådan stille og roligt må falde til jorden, og at vi skal afvente et mere konstruktivt lovforslag senere.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Jeg vil gerne give skatteministeren et helt klart tilsagn om, at Fremskridtspartiet ikke er ude på at lave nye fiduser. Det var også grunden til, at jeg allerede i starten sagde, at jeg ligesom hr. Jens Thoft er helt indstillet på at slå en mur omkring disse boliger og så lade os løse problemet.

Men jeg synes, at skatteministeren tager fejl, når han siger, at køberne ikke var helt uforholdt. Hvis Folketinget vedtager en lovgivning, som har huller, synes jeg ikke, at man skal bebrejde de kreative, at de leder efter hullerne og finder dem, men vi kan bebrejde os selv, at vi har lavet dem. Så jeg synes, bebrejdelsen bør blive her i huset, og vi er nødt til at se i øjnene, at det forholder sig sådan, for havde vi ikke lavet en lovgivning med huller, var disse boliginteressentskaber aldrig nogen sinde opstået, og så havde vi heller aldrig fået problemet.

Når Fremskridtspartiet ikke kan støtte det konservative forslag, er det, fordi det vil betyde, at vi ikke får løst det akutte problem så hurtigt som muligt. Fru Pernille Sams kunne nemlig have ulejligen sig med at lave et lovforslag, som vi hurtigt kunne have behandlet i udvalget og stemt om. Det her vil i praksis betyde, at et beslutningsforslag eventuelt kan ved-

tages til sommer, og efter sommerferien har regeringen nok at gøre med valgkamp, og når den bare er forpligtet til at fremsætte et nyt forslag, kommer vi langt ud i fremtiden, før man kan forvente et sådant initiativ af regeringen.

De oplysninger, der er kommet fra både hr. Jørgen Estrup og fra skatteministeren, tager jeg dog som et positivt tegn på, at dette problem er løst inden sommerferien med regeringens medvirken, og det er væsentlig bedre end et luftigt beslutningsforslag.

(Kort bemærkning).

Jens Thoft (SF):

Jeg er fuldstændig enig med fru Kirsten Jacobsen både i konklusionen og i kritikken af Folketinget.

Jeg kan måske godt forstå, at fru Pernille Sams blev vred og ærgerlig over, at vi ikke syntes, at hendes forslag var det store lys i åbenbaringen, men hvis jeg havde været ordfører, ville jeg have konkluderet, at alle ordførere kunne se, at der var et kæmpe problem, og at alle gav udtryk for, at det måtte der gøres noget ved snarest muligt. Man kunne så være lidt mere i tvivl, om det nu lige præcis var den løsning, fru Pernille Sams foreslog, der var den rigtige, når skatteministeren, fru Kirsten Jacobsen og jeg havde en række detailkritikpunkter; men jeg ville da have konkluderet, at alle gav udtryk for, at vi måtte have løst dette problem, og at vi måtte have gjort det snarest. Det synes jeg da er væsentlige dele af debatten.

Jeg er altså uenig, når fru Pernille Sams konkluderer, at SF afviser forslaget, og det var ikke det, jeg sagde. Jeg sagde i min ordførertale, at SF er grundlæggende positiv over for at løse disse problemer, som er meget voldsomme, men det er da rigtigt, at jeg synes, fru Pernille Sams skulle have gjort sit hjemmearbejde, så jeg ikke skulle falde over sådan en væsentlig detalje, som at to tredjedele af de ejendomme, som fru Pernille Sams vil friholde, ikke er nævnt i forslaget, nemlig alle andelsforeningerne i sameje; det er ikke at lave sit hjemmearbejde godt nok.

Fru Pernille Sams burde også have taget stilling til, at disse ejendomme altså ikke er vurderet som ejerlejligheder, og dermed skaber man en særlig begunstiggelse, og hvis man så ikke – som jeg kan forstå fru Kirsten Jacobsen og jeg er enige om – slår ring om dem og siger, at der

[Jens Thoft]

ikke må komme flere af dem, så laver man jo blot et kæmpe spekulationsobjekt.

Jeg synes, at fru Pernille Sams burde have taget stilling til disse ting, og det var det, min kritik handlede om. Jeg er grundlæggende indstillet på, at vi skal have løst dette og jo før jo bedre – efter min mening gerne pr. 1. januar 1994.

(Kort bemærkning).

Aagaard (KF):

Det var skatteministerens bemærkninger om fidus, der foranledigede, at jeg tager ordet. Jeg mener ikke, at man med rette kan betegne dem, der har udlejet disse lejligheder, som fidusmagere. Jeg henholder mig til, at man, inden man går i gang med at indrette disse lejligheder, indhenter oplysning om, hvordan den gældende retstilstand er på området, for det er nu engang den, der må være grundlaget for det, man sætter i gang, uanset hvad det er. Så jeg vil tage afstand fra, at der fra udlejerens eller fra lejerens side har været tale om nogen fiduser.

Må jeg sige til fru Kirsten Jacobsen, at når vi har valgt at fremsætte dette som et beslutningsforslag, var det ud fra en viden om, at der sad en arbejdsgruppe under Boligministeriet, og at det nødvendigvis måtte være på grundlag af dens arbejde, at regeringen ville udarbejde et lovforslag i indeværende samling; vores vurdering var, at det ville være den hurtigste måde at få dette problem løst på.

Fru Anne-Marie Meldgaard sagde, at ordførerne var fra Århus Amt. Det er nu engang sådan, at mange af dem, der sidder i Skatteudvalget, er fra Århus Amt, så det er vel ikke helt tilfældigt, at det præger debatten.

Jeg konstaterer ligesom hr. Jens Thoft, at der er enighed blandt stort set alle partier om, at dette problem skal løses og løses hurtigst muligt, og dermed synes jeg, at debatten har været frugtbar.

Skatteministeren (Stavad):

Når jeg tager ordet, er det, fordi jeg lyttede mig til, at der var en misforståelse et eller andet sted i forhold til hr. Aagaard, for udlejeren i denne sag er jo den samme som lejerens. Hvis man har et boliginteressentskab, hvor en række mennesker i fællesskab ejer en ejendom hver med ret til at bo på en lejlighed, er problemet netop, at man både er ejer og lejer.

De mennesker, som jeg mente – i hvert fald i en række situationer, man skal aldrig kæmme alle over én kam – har benyttet dette som en fidus, har været dem, der har opkøbt en ejendom og meget hurtigt solgt den videre til nogle mennesker, som købte sig noget, der lignede en ejerlejlighed, og det har jeg set eksempler på. De købte sig et sted at bo uden at have øje for, hvilke lejeregler der gjaldt, og man kan i øvrigt af nogle af de skemaer, der er anvendt, se, at salget skete ud fra nogle helt forkerte forudsætninger, idet den husleje, der skulle tages til indtægt, slet ikke svarede til virkeligheden og heller ikke til reglerne; der er eksempler på, at man har fået skruet prisen op i løbet af ganske kort tid fra 1 mio. til 2 mio. kr.

Det er dér, jeg mener fidusen ligger. Det kan godt være, vi også kan finde eksempler på nogle, der ikke har benyttet det som en fidus, men nogle har i hvert fald – og måske ikke mindst i Århusområdet – haft en ganske veludviklet fantasi til at skaffe sig hurtige fortjenester.

(Kort bemærkning).

Pernille Sams (KF):

Når skatteministeren begynder at kalde det fiduser, synes jeg, at det kræver en eller anden form for dokumentation. Der er da sikkert i disse tilfælde som i så mange andre forskel på, hvordan man har løst opgaven, og der er da sikkert noget, der er mere hensigtsmæssigt løst end andet, men derfra og til at kalde denne boligform for en fidus, hvor en masse private mennesker scorer en masse penge, og så er den ikke længere, er at gå meget langt fra regeringens side, og jeg håber ikke, at det er den holdning, der kommer til at præge det udvalgsarbejde, som regeringen er i færd med, og som den formentlig snart indvier os andre i resultat af.

Jeg mener grundlæggende, at der er tale om en meget god boligform. Der er tale om et privat initiativ og om, at man får moderniseret nogle gamle boliger uden at bringe offentlige tilskud ind i billedet. Det er da i hvert fald noget, man godt kan tage hatten af for kan lade sig gøre i disse tider, hvor vi bruger så mange milliarder kroner på byfornyelse og andre offentlige tilskud af den ene og den anden slags. Her er altså nogle mennesker, der gør det uden alle disse tilskud!

[Pernille Sams]

Skatteministeren sagde, at det ikke var ufor- skyldt, at disse mennesker var kommet i denne situation, og her taler vi altså om de hundred- vis af beboere, der nu ikke aner, hvordan deres fremtidige økonomiske niveau er.

Jeg vil godt spørge skatteministeren direkte, om alle disse beboere burde have kunnet for- udse, at Århus skattevæsen lige pludselig æn- drede praksis. Der har jo været en klar praksis, som har kørt i mange år, og som ikke har givet anledning til usikkerhed før lige pludselig i 1993. Skulle alle disse mennesker have været forudseende nok til at vide, at man pludselig ændrede praksis?

Jeg vil også stille et enkelt konkret spørgs- mål til regeringen, nu hvor vi har hørt om alt det positive, der gør, at man gerne vil være med, men uden at ville stemme for forslaget: Hvornår vil regeringen senest løse problemet?

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Når jeg tager ordet, er det, for at vi ikke skal få myter i denne sag.

Den boligform, vi taler om, har hverken lejere eller udlejere. Den er blevet til på to må- der. Den ene måde er der ingen spekulation i, og den er ikke spor angribelig. Hvis en kreds af mennesker opretter et interessentskab, går ud i byen og finder sig en ejendom, som er tom, og lader sine interessenter flytte ind i den, er der ikke nogen spekulation i det.

Dér, hvor spekulationen kan komme ind i billedet – og det sker nu selv med byfornyel- sesmidler, må jeg sige til fru Pernille Sams, så der er også offentlige midler i det – er, når en entreprenør har fået tømt en ejendom, eventu- elt på grund af en byfornyelses- eller sane- ringsplan, og bagefter laver den til et interes- sentskab. I sådanne tilfælde har man faktisk solgt lejlighederne til priser, der næsten lignede ejerlejlighedspriser, og fordi Århus er en universitetsby, er det netop disse små lejlighe- der, der er bud efter. Sådan forholder det sig!

Det ser ud til, der er nogen forvirring, men der findes et bilag i Skatteudvalget, som har nr. 157, under almindelig del, hvor skatteminste- ren har svaret udvalget i anledning af spørgs- mål nr. 4, at tilstanden i Århus nu er sådan, at man har vedtaget, at det er den omkostnings- bestemte leje, der er rigtig, og at man vil an- vende reglerne i lov om midlertidig regulering af boligforholdene.

Inden jeg slutter, vil jeg bare bede skattemi- nisteren om en bekræftelse på, at det også for- holder sig sådan.

(Kort bemærkning).

Jens Thoft (SF):

Det sidste spørgsmål er jeg da spændt på svaret på. Skatteministeren sagde, at disse mennesker ikke helt uskyldigt var kommet ud i det, for de havde selv valgt deres rådgiver og var frivilligt gået ind i en handel om disse lej- ligheder – og det er da rigtigt.

Det er også rigtigt, at det forhold, at man hæfter personligt og solidarisk for gælden, i visse tilfælde, når det går galt, kan være en ka- tastrofe.

Men jeg mener faktisk, at de fleste af disse mennesker er kommet helt uskyldigt ind i det, og jeg vil godt nævne et enkelt eksempel. Det er en andelsforening i Steen Blichersgade i År- hus, hvor fem unge mennesker køber en ejend- om, spørger via advokaten Århus skattevæ- sen, som spørger Århus skattevæsens jurist, om, hvad lejeværdien i sådan en ejendom, der er istandsat i forbindelse med indflytningen, skal være. De får det svar, at lejeværdien skal ligge mellem 300 og 350 kr. pr. m², og mægler- ens opstilling viste 367 kr. pr. m², så advoka- ten siger til de unge mennesker: Bare kø, den er god nok. Der er også gjort mere ved jeres ejendom, I skal ligge i overkanten, og det gør I også. Den er god nok!

De er med virkning fra købsdatoen sat op til 770 kr. pr. m², og jeg vil altså understrege, at man kan leje butiklokaler i Søndergade og i Ryesgade i Århus til 770 kr. pr. m². Det kan ikke passe!

Der er altså to elementer i det. Nogle er ble- vet snydt på grund af regulært fejlagtige af ejendomsmæglerne udarbejdede lejeværdibe- regninger, fordi de slet ikke selv har kendt reg- lerne og ikke er blevet gjort opmærksom på dem. Dér kritiserer jeg ikke, at Århus skatte- væsen forhøjer, men andre har altså gjort, hvad man må forvente at fornuftige mennesker gør for at sikre sig, og også de har fået en på hattepulden, så det synger.

Skatteministeren (Stavad):

Jeg er helt overbevist om, at hr. Jens Thoft ikke har forventninger om, at jeg skal mene no- get meget præcist om konkrete sager, som jeg hører om her fra talerstolen.

[Skatteministeren]

Fru Pernille Sams', fru Kirsten Jacobsens og hr. Jens Thofts seneste eksempler kan jeg sådan set sammendrage i en enkelt besvarelse her til sidst.

Når fru Pernille Sams spørger, om man har kunnet gøre for, at Århus skattevæsen har ændret praksis, er svaret det, som fru Kirsten Jacobsen henviste til, nemlig mit svar til Folketingets Skatteudvalg, efter at der har været kontakt mellem Told- og Skattestyrelsen og Århus skattevæsen. Der er enighed om, at der ikke er ændret praksis, og at det er den omkostningsbestemte husleje, der er gældende; det er der også tilslutning til fra Århus skattevæsen, så sådan er reglerne.

Det er det, der har været gældende tidligere, det, der er gældende nu, og det, der er gældende fremover, indtil vi måtte beslutte noget andet. Jeg ved godt, hr. Jens Thoft har lyst til at nævne eksempler, hvor han ikke mener, at det er det, man gør, men man må ikke forvente, at jeg skal være overdommer i konkrete sager; det har vi faktisk Skatteankenævnet og Landskatteretten til at tage sig af – med det problem, det medfører i enhver sag, nemlig at der går en tid, inden man får afgørelsen. Men retstilstanden er ikke ændret ved lovgivning, heller ikke ved praksis, og det er der enighed mellem Århus skattevæsen og Told- og Skattestyrelsen om.

(Kort bemærkning).

Jens Thoft (SF):

Forstod jeg skatteministeren rigtigt, at praksis – ikke bare i Århus, men over hele landet – er omkostningsbestemt beregning, at det har den været tidligere, det er den nu, og at det er den fremover, indtil noget andet er besluttet? Har jeg forstået ministeren ret, at sådan forholder det sig?

(Kort bemærkning).

Pernille Sams (KF):

Jeg glæder mig meget til at høre svaret på hr. Jens Thofts spørgsmål, for nu afviser ministeren lige pludselig, at der er et problem, og siger, at praksis er, som praksis har været hele tiden. Under alle omstændigheder vil jeg da sige, at det gør det endnu mere aktuelt at få noget på bordet, så folk i alle disse boliger ved, hvad de har at rette sig efter.

Men jeg fik ikke svar på det, jeg spurgte om. Jeg spurgte meget klart og direkte skatteministeren om, hvornår alle disse mennesker kan regne med, at de senest har en afklaring af deres fremtidige forhold. Jeg kan selvfølgelig godt forstå, hvis skatteministeren nu mener, at der slet ikke er noget problem, fordi det er, som det har været i mange år, hvorfor der heller ikke behøves en afklaring, men det er ikke tilfældet. Sådan virker det slet ikke i praksis, hvor man ikke kan få at vide, hvad ens lejeværdi er fremover, og derfor kan man heller ikke sælge sin bolig, for man aner ikke, hvad det fremtidige huslejeniveau vil blive.

Nu vi har hørt på alle disse gode viljer og alle de dårlige undskyldninger for ikke at ville stemme for vores beslutningsforslag, så som et minimum må denne debat da munde ud i en udtalelse om, hvornår disse mennesker kan forvente et udspil fra regeringen, som løser problemet.

Skatteministeren (Stavad):

Hr. Jens Thoft stillede et spørgsmål, som jeg faktisk mener jeg besvarede allerede i min svartale til Det Konservative Folkepartis beslutningsforslag, hvor jeg sagde, at som også meddelt Folketinget skal dette skøn i de områder, hvor der er nedsat et huslejenævn, tage udgangspunkt i den såkaldte omkostningsbestemte leje. Det svar har jeg givet skriftligt til Folketinget, og det gælder fortsat. Den lille nuance, der gjorde, at jeg var nødt til at gå på talerstolen – hvad jeg selvfølgelig også bør – og svare hr. Jens Thoft, var, at hr. Jens Thoft sagde, at over hele landet fulgte man de samme regler, men hvis det er i de regulerede områder, altså områder med et huslejenævn, gælder der et regelsæt, men dér følger man også dette.

Fru Pernille Sams synes jeg at jeg har svaret så præcist, som det overhovedet er gør ligt, nemlig at vi har behov for at få et grundlag at træffe beslutning på. Derfor har boligministeren nedsat en arbejdsgruppe, som også har repræsentanter for Skatteministeriet, og lige så hurtigt vi har resultatet af det arbejde, er vi parat til at kaste os over det og prøve at se, hvilke ændringer og justeringer – eller hvad vi skal kalde det – der er behov for.

(Kort bemærkning).

Jens Thoft (SF):

Jeg er usigeligt glad for ministerens svar, men

[Jens Thoft]

kan oplyse ham om, at det så kan undre mig, at Århus skattevæsen hele efteråret har brugt krudtet på at fremsende varsel til samtlige boliginteressentskaber og andelsforeninger om, at man pr. 1. januar 1994 vil benytte markedsværdien, når man fastsætter lejeværdi af egen bolig. Men jeg er utrolig glad for ministerens svar, for det hamrer altså en pæl igennem usikkerheden.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Grove):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Meddelelser fra formanden:

Anden næstformand (Grove):

Der er ikke mere på dagsordenen.

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen) har meddelt mig, at han ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om erhvervsskoler. (Bygningstaxameter m.v.).
(Lovforslag nr. L 159).

Skriftlig fremsættelse af forslag:

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):

Jeg tillader mig herved for det høje Ting at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om erhvervsskoler. (Bygningstaxameter m.v.).
(Lovforslag nr. L 159).

I 1990 blev gennemført en reform af erhvervsuddannelserne, og samtidig blev der gennemført en finansieringsreform for erhvervsskolerne, som indebar, at tilskuddet til direkte undervisningsudgifter som hovedregel blev omlagt til taxametersystem, medens tilskud til øvrige udgifter, herunder kapitaludgifter, principielt er blevet fastsat administrativt. Finansieringsreformen har nu virket siden 1. januar 1991, og i lyset heraf ønskes en yderligere decentralisering af erhvervsskolernes økonomiske ansvar. Efter forslaget vil tilskud til erhvervsskolerne i al væsentlighed blive givet i form af taxametertilskud, således at pengene, der bruges på dette skoleområde, følger elevtallet i overensstemmelse med takster, der fastsættes på de årlige finanslove.

Da det har vist sig, at erhvervsskolerne har haft problemer med at finansiere byggeri m.v. via lån i realkreditinstitutioner, stilles der forslag om, at der i nogen grad åbnes mulighed for skolerne til at låne i Hypotekbanken. Lånene optages på skolernes eget økonomiske ansvar, men med en statslig garanti for lånene.

Yderligere tilsigtes der med lovforslaget en ajourføring af nogle af de eksisterende regler i øvrigt, dels i konsekvens af det udbyggede taxameterprincip, dels på baggrund af de indvundne erfaringer med loven siden 1. januar 1991.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslaget med bemærkninger, tillader jeg mig at anbefale lovforslaget til hurtig og velvillig behandling i det høje Ting.

Meddelelser fra formanden:

Anden næstformand (Grove):

Der er ikke mere at foretage i dette møde.

Folketingets næste møde afholdes i morgen, torsdag den 20. januar 1994, kl. 10.00

Jeg henviser til den dagsorden, der er opslået i salen.

Mødet hævet kl. 17.30